

Մեծ թվով հայ մտավորականներ մասնակցեցին Հայրենակալն պատերազմին և իրենց ոգորումներով, երբեմն նույնիսկ արյամբ պսակեցին իրենց ժողովրդի մարտական փառքը: Այդ մտավորականներից էր նաև

բանաստեղծ և բազմավաստակ հայագետ դոկտ. պրոֆ. Ասատուր Մնացականյանը: Այս երկու բանաստեղծությունները գերության տխուր օրերի արձագանքներ են՝ բանաստեղծի պայծառ հիշատակը պանծացնող:

ԱՍԱՏՈՒՐ ՄՆԱՑԱԿԱՆՅԱՆ

Հ Ր Ա Ժ Ե Շ Տ

Մնաք բարով, Հայաստան, Իսահակյան ու Մասիս,
Զանգու, ջինջ ու կարկաչուն, վեհ Արագած ու Սևան,
Մնաք բարով՝ Արարատ, կանաչ ափեր Արաքսի,
Եվ դու, անո՛ւշ, իմ անո՛ւշ, անո՛ւշ Երևան:

Երևանյան տոթ ու զով, երևանյան արեգակ,
Մրգեր, մրգեր մեղրածոր, երեկոներ ու լուսին,
Ես քշվում եմ դեպ հեռուն՝ ձեր կարոտն իմ կրծքի տակ,
Երազելով անընդհատ, ամեն թույն ձեր մասին:

Օ՛ր, այդ կարոտն անսահման և հարաճուն, և հպոր,
Անշուշտ ինձ ետ կբերի դեպ ձեր գիրկը դյութական,
Եվ ձեր բույրը շնչելով, պուրակներում ամեն օր,
Կթարմանամ որպես տունկ՝ թույլ ու տկար, հյութաքամ:

Եվ վարսերն իմ, որ այն ժամ ճերմակ կլինեն,
Կսևանան վերստին, կառնեն սաթի գույն,
Կմանկանամ ես նորից, «բոստան» խաղ կանեն
Փոշիներում փողոցի կամ զառ մեր այգում...

Մնաք բարով Հայաստան, Իսահակյան ու Մասիս,
Զանգու՝ ջինջ ու կարկաչուն, վեհ Արագած ու Սևան,
Իմ հայրենի Ոսկեվազ, վմրուխտ ափեր Քասախի,
Եվ դու անո՛ւշ, իմ անո՛ւշ, անո՛ւշ Երևան:

25.06.42

Բեսարաբիա (գնացքում)

ՑԱՆԿՈՒԹՅՈՒՆ

Եթե կաս արդեն, դո՛ւ, ռումբ թշնամու
Եվ պիտի ընկնես իմ հայրենիքում,
Թող քեզ ուղեկցի ընթացքը քամու,
Բերի նետելու իմ վշտոտ հոգում:

Որ՝ չընկնես այնտեղ, ուր ապրում են արդ
Հարապատներս՝ որբացածի պես,
Ուր ննջում է իմ մանկիկը հանդարտ,
Ուր թողել եմ իմ խնդությունը ես:

Ի՛մ սրտում պայթիր, որպեսզի հանկարծ,
Չպայթես քիվին՝ ձեռագըրատան.
Եվ ո՛չ մի, ո՛չ մի, ո՛չ մի դաժան կայծ,
Չհուլի անդորրն այդ վեհ սրբության:

Բեր ինձ ավերման քո բոցերը վառ,
Թող բզիկ-բզիկ մտնեմ մահու երթ,
Միայն թե ապրեն մեր նախնյաց պայծառ
Հիշատակները մագաղաթաթերթ.

Միայն թե ապրի մանկիկս անվտանգ,
Ու չմարի ծովին իմ հայրենի տան...

20.03.43

Գալաֆատ

